

РЕШЕНИЕ

№ 4510

гр. София, 07.08.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 31.07.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Детелина Начева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **4146** по описа за **2020** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава дванадесета от АПК, вр. чл. 63, ал.1

ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], гр. С., депозирана от адв. Р. К.-Т. от САК срещу Решение №50757 от 25.02.2020 г., постановено по АНД № 9284/2019 г. на Софийски районен съд, НО, 110 състав, с което е потвърдено наказателно постановление №431500-F432871/24.04.2019 г., издадено от Директора на ТД на НАП – [населено място], офис „Надежда“. Със същото на дружеството касатор, на основание чл.355, ал.1, предл. 2 от КСО е наложена имуществена санкция в размер на 500 лева за нарушение на чл.5, ал.4, т.1 КСО, вр. чл.3, ал.1, т.1, б. „а“ от Наредба № Н-8/29.12.2005 г. на МФ. Твърди се, че решението е неправилно, постановено в противоречие на материалния закон – касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 НПК. Изложени са подробни съображения в тази насока. Иска се отмяната му и постановяване на друго, с което НП да бъде отменено.

Ответникът ТД на НАП – [населено място], чрез пълномощника си юрисконсулт Е., оспорва жалбата с твърдения за законосъобразност на обжалваното решение. Претендира присъждането на разноски.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение, че жалбата е неоснователна и недоказана, поради което следва да бъде оставена без уважение.

В настоящото производство от касатора не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, ХХІ касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е и основателна.

Предмет на съдебен контрол в производството пред СРС е било наказателно постановление №431500-F432871/24.04.2019 г., издадено от Директора на ТД на НАП – [населено място], офис „Надежда“, с което на [фирма], гр. С., на основание чл.355, ал.1, предл. 2 от КСО е наложена имуществена санкция в размер на 500 лева за нарушение на чл.5, ал.4, т.1 КСО, вр. чл.3, ал.1, т.1, б. „а“ от Наредба № Н-8/29.12.2005 г. на МФ за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица, издадена от Министъра на финансите за това, че дружеството, в качеството си на работодател и осигурител не е подало декларации обр.№1 и обр. №б за м. юни 2017 г.с данни за дължимите осигурителни вноски за лицето П. И. П., наета по граждански договор в дружеството и положила труд без трудово правоотношение в периода 01.06.2017 г. – 30.06.2017 г., за което е получило възнаграждение, в нормативно определения срок до 25.07.2019 г. Тази декларация е подадена на 11.03.2019 г..

При извършена проверка на обжалваното пред нето НП СРС е приел, че в хода на АНП не са допуснати съществени процесуални нарушения, както и че нарушението е безспорно установено. Във връзка с наведения в жалбата довод, че дружеството жалбоподател няма качеството на осигурител по отношение на посоченото лице, следователно не е имало задължение да подаде декларация за него, СРС подробно се е мотивирал защо приема тези доводи за неоснователни. Приел е, че лицето не е имало качеството на самоосигуряващо се лице по смисъла на чл.5, ал.2 КСО, макар и да е било регистрирано като такова, извършващо основна дейност по НКИД 2003 – Артистична и творческа дейност, състояние – развиващ дейност, упражнявани дейности/професии: артист-изпълнител, с код по Булстат, считано от 13.05.2013 г., доколкото към датата на започване на дейността си в дружеството същото не е било декларирано, че ще се самоосигурява именно чрез това дружество. Въззивният съд е приел, че при липса на подадена декларация от лицето, за дружеството е възникнало задължение да подаде декларация обр.1, поради което се явява субект на вмененото му нарушение. Доколкото от събраните по делото доказателства безспорно е установено, че такава декларация не е подадена в срок, а е подадена след 1 година, седем месеца и 14 дни, след като дружеството било поканено с нарочно писмо, то нарушението е безспорно установено. Правилно е приложена санкционната норма на чл.355, ал.1 КСО, като размерът на наложената санкция съответства на тежестта на нарушението. СРС е изложил мотиви защо не намира основание за квалифициране на случая като маловажен. При тези мотиви е потвърдил НП.

Настоящият касационен състав, на база събраните пред районния съд доказателства и фактически установявания, счита, че решението е неправилно.

Районният съд е проявил процесуална активност, като е събрал необходимите за

изясняване на случая писмени и гласни доказателства. Анализирайки същите правилно е приел, че в хода на АНП не са допуснати съществени процесуални нарушения, основание за отмяна на НП. Неправилни са изводите му обаче, че същото е издадено в съответствие с материалния закон. В тази връзка доводите, наведени в касационната жалба са основатели.

Съгласно приетата за нарушена норма на чл.5, ал.4, т.1 КСО осигурителите, осигурителните каси, самоосигуряващите се лица и работодателите периодично представят в Националната агенция за приходите данни за доход, осигурителните вноски за държавното обществено осигуряване, Учителския пенсионен фонд, здравното осигуряване, допълнителното задължително пенсионно осигуряване, вноските за фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите", дните в осигуряване и облагаемия доход по Закона за данъците върху доходите на физическите лица - поотделно за всяко лице, подлежащо на осигуряване. Съдържанието, сроковете, начинът и редът за подаване и съхраняване на декларациите по чл.5, ал.4 КСО се определят с наредба, издадена от Министъра на финансите съгласувано с Управителя на Националния осигурителен институт. Данните по ал.4 се използват за изчисляване и отпускане на пенсията, паричните обезщетения и помощите. Тази наредба в случая към датата на която е прието че е извършено нарушението е Наредба № Н-8/29.12.2005 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица. Съобразно чл.3, ал.1, т. 1, б. „а“ от Наредба № Н-8/29.12.2005 г. декларация образец №1 се подава в съответната компетентна териториална дирекция на Националната агенция за приходите от работодатели, осигурители и техните клонове и поделения - за всеки календарен месец в срок до 25-о число на месеца, следващ месеца, за който се отнасят данните.

Анализът на тази правна регламентация навежда на извода, че за да се приеме, че за санкционираното дружество е възникнало задължение по тези текстове следва същото да е имало качеството на работодател или осигурител по отношение на лицето П. П.. Доколкото между тях е бил налице сключен граждански договор, по силата на който са изплатени съответните суми, дружеството няма качеството на работодател. Съдът приема, че в случая същото не е имало и качеството на осигурител. От събраните във въззивното производство доказателства се установява, че П. П. е била самоосигуряващо се лице, по смисъла на КСО и Наредбата за обществено осигуряване на самоосигуряващите се лица, български граждани на работа в чужбина и морските лица. Същата е регистрирана в регистър БУЛСТАТ като лице, упражняващо свободна професия съгласно чл.1, ал.5, т.3 от НООСЛБГРЧМЛ от 13.05.2013 г., като ѝ е определен код по Булстат. Тези доказателства са достатъчни, за да се приеме, че същата е самоосигуряващо се лице. Като такова именно тя, а не дружеството с което е имала сключен граждански договор, е била задължена да подаде съответните декларации. Дали го е сторила или не, е без значение за отговорността на дружеството, което след като няма качеството на осигурител по отношение на нея, не държи подаване на декларациите, за чието неподаване в срок е санкционирано. Подадената на 11.03.2019 г. декларация също не обосновава друг извод. Следователно същото не е извършило вмененото му нарушение. В подкрепа на този извод е и подадена от същото декларация по чл.73, ал.1 ЗДДФЛ, в която е отразен изплатения доход.

Като е приел противното СРС е постановил неправилно решение, което следва да бъде отменено като постановено в нарушение на материалния закон.

Делото следва да бъде решено по същество, тъй като не са налице предпоставките на чл.222, ал.2 АПК. В хода на въззивното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, като са събрани всички относими към спора доказателства, на основание на които съдът прие за безспорно установено, че дружеството не е имало качеството на осигурител по отношение на лицето П. П., следователно не е осъществило състава на вмененото му нарушение. Предвид това НП следва да бъде отменено.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал.2 АПК, вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН Административен съд - София-град, XXI касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №50757 от 25.02.2020 г., постановено по АНД № 9284/2019 г. на Софийски районен съд, НО, 110 състав и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление №431500-F432871/24.04.2019 г., издадено от Директора на ТД на НАП – [населено място], офис „Надежда“, с което на [фирма], гр. С., на основание чл.355, ал.1, предл. 2 от КСО е наложена имуществена санкция в размер на 500 лева за нарушение на чл.5, ал.4, т.1 КСО, вр. чл.3, ал.1, т.1, б. „а“ от Наредба № Н-8/29.12.2005 г. на МФ.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.